

AZ ÉN OTTHONOM

1.

Édesanyám az én rózsám, tüskés kissé szára,
de virága, mi lényeg csodálat a világba.

Mert nem mindenkinek jut e szép szál lélek,
ki vigyáz rád s ölel téged.

Hogy ki ő nekem?

Egy csobogó forrás, ki mindig ott van vélem.

2.

S lobogó tűz, kinek szeretetéből
mindig lobban egy láng,
mi melegíti kicsi szívem ajtaját.
Ki kosarában üldögélek étel, ital, tető mellett.
Mert tetőnk immáron nem csak egy fedél,
hanem védelem az égi háború idején.

3.

Apukám a család pajzsa,
ki véd minket minden bajba.
Bölcs dolgoknak szerző atya,
mit megoszt velem tejbe-vajba.
Ezermester szakmát veszi,
ács, szerelő, mindet viszi.

4.

Ereje akárcsak Sámsoné,
de testvére nem álnok, mint Toldié.

Nővére finoman beszél velem,
kedves szóval illet engem.

Drága mamám mosolya
finom akár lekvárja.

5.

Mert számócája, mi kertben nő,
lány akár egy keszkenő.

Mindig drágámnak hív engem,
sok étellel illet engem.

Mindent megtesz, hogy jól legyek,
gondoskodó, szép lélek.

6.

Hív engem a piacra,

Vasárnap járunk oda.

Üldögélek éppen négy – öt esztendősen,

Veszünk minden finomságot.

Több ezernyi apróságot.

Finom keze simogat, az éj lábán elringat.

7.

Papám bátor mosolya
hív engem a távolba.
Mindig megnyugtatót engem,
Szép álmokat kívánt nékem.
Gereblyézett a kertben,
Pihent egyet délben.

8.

Így végül még annyit szólok,
Idézve egy költőtől, ki megváltoztatta
ezt a művet, ezzel együtt
Az életemet.
"Jól csak a szívével lát az ember.
Ami igazán lényeges, az a szemnek láthatatlan"
Antoine de Saint-Exupéry: A kis herceg